

hed saaledes, at der ikke skulde tages Hensyn til Utilregneligheden, naar den var foranlediget ved den Paagjældendes egen Skyld, har Forlaget, som det nu foreligger, paa den anden Side en efter min Mening større Mangel end det, der foresaa ved anden Behandling, den nemlig, at det nu ogsaa er blevet knyttet til § 38. Forlaget under Nr. 10 gaaer ud paa, at der til første Stykke af § 38, der udtaler den Sætning, at de Handlinger, som foretages af Personer, der ere affindige osv., skulde være straffrie, skal tilføjes: „foraauidt denne Tilstand ikke er fremkaldt ved Veruselse.“ Man skulde altsaa synes, at det maatte være de ærede Forslagsstilleres Mening, at naar en Person i en affindig, sig selv ikke bevidst Tilstand udfører en objectiv Retstrænkelse, skal han straffes som Forbryder, uagtet han ikke har været sig bevidst, at han begik en Forbrydelse, naar denne hans affindige Tilstand er fremkaldt ved Veruselse; men jeg tillader mig at troe, at det ikke kan være de ærede Forslagsstilleres alvorlige Mening at ville opstille en saadan Sætning. Jeg kan forstaae, skjøndt ikke billige, hvad der blev gjort gjældende ved anden Behandling, nemlig at der ikke er Grund til at vise Skaanfelse imod berusede Personer, som i beruset Tilstand krænke Loven, idet man maaskee kan gaae ud fra, at disse Personer dog altid have nogen Forestilling om, at de krænke Loven, og at de i alt Fald, da de satte sig i denne Tilstand, have haft nogen Forestilling om, at de vilde komme i en Tilstand, i hvilken de vilde overtræde Loven; men jeg tilstaaer, at jeg ikke kan bringe det, de ærede Forslagsstillere have opstillet i Forlaget under Nr. 10 til § 38, i Overensstemmelse med min Retssjælelse og min Retssæviethed. Man maa nemlig huske paa, at der i § 38 tales om Personer, som i Umyndelighed ere affindige og mangle Bevidstheden, og Bestemmelsen omfatter ikke blot enkelte Diebliske, i hvilke de paagjældende Personer befinde sig i denne utilregnelige Tilstand; men det kan dog ikke være de ærede Forslagsstilleres Mening, at hvad en Ulykkelig, der befinder sig i en saadan Tilstand, maaskee for en lang Tid, maaskee for hele Resten af sit Liv, sig selv ubevidst, udfører i de mange Aar, i hvilke Forstandens Bys er udsluttet, skal han bøde for

ligesaafuldt som den Mand, der veed, hvad han gjør, naar det kan oplyses, at han har fremkaldt Tilstanden ved tidligere Driftselighed. (Tscherning: Det staaer der ikke!) Jeg beder om Forlæbelse, det fremgaaer af de ærede Medlemmers Forslag; men jeg gif ogsaa ud fra, at de ikke havde villet, hvad der ligger i deres Forslag. (Tscherning: Det ligger heller ikke deri!) Det første Stykke af § 38 vil med de Herrers Endring komme til at lyde saaledes — jeg skal tillade mig at oplæse det i dens Heelhed —: „Straffrie ere Handlinger, som foretages af Personer, der ere affindige, eller hvis Forstandsævner ere enten saa mangelfuldt udviklede eller saa svækkede og forstyrrede, at de ikke kunne antages at være sig Handlingens Strafbarhed bevidst, eller som i Gjerningens Dieblisk manglede deres Bevidsthed, foraauidt denne Tilstand ikke er fremkaldt ved Veruselse.“ Den Tilstand, om hvilken her er Tale, er Affindighedstilstanden eller den Tilstand, hvori en Person befinder sig, „hvis Forstandsævner enten ere saa mangelfuldt udviklede eller saa svækkede og forstyrrede“ osv., og de ærede Medlemmer sige, at, naar denne Tilstand er fremkaldt ved Veruselse, skal Straffrihed ikke kunne komme Vedkommende tilgode. Affindige Mennesker skulde altsaa straffes for, hvad de gjøre, ligesaafuldt som de Mennesker, der vide, at de begaae en Forbrydelse, naar Affindigheden er fremkaldt ved tidligere Veruselse. (Winther: Nei, Forlaget kan ikke læses saaledes!) Det kan virkelig ikke læses anderledes, eftersom de ærede Medlemmer have stillet det. Ville de ærede Medlemmer have Forlaget indstrænket til at gjælde momentane Tilstande, hvor der ikke er Affindighed tilstede, hvilket jeg maa antage efter de Indsigelser, der lyde fra flere af de ærede Forslagsstilleres Side, skulde de have indstrænket sig til at stille Forlaget til § 39, saaledes som ved anden Behandling. Jeg gjentager, at det kunde jeg have forstået; men stillet til § 38, forstaaer jeg ikke, hvorledes man for Alvor vil komme frem med et saadant Forslag. — Hvad Forlaget under Nr. 11 til § 39 angaaer, skal jeg ikke opholde mig længe derved, da det er temmelig vidtløftig omdebatteret ved den foregaaende Behandling. Jeg gjentager, at det forstaaer sig af sig selv, at dersom en Person er